

Sygn. akt II Ka 104/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Teresa Zawiaślak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016

sprawy K. N.

obwinionego o wykroczenie z art. 92 a kw

z powodu, apelacji wniesionych przez obwinionego i jego obrońcę

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 12 listopada 2015r., sygn. akt II W 11/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego K. N. na rzecz Skarbu Państwa 80 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 104/16

UZASADNIENIE

K. N. został obwiniony o to, że w dniu 05 maja 2014 r. około godziny 15.45 w miejscowości K., pow. (...) woj. (...) prowadząc na drodze publicznej pojazd marki M. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 34 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. II W 11/15:

I. obwinionego K. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł zarówno obwiniony K. N., jak i jego obrońca.

Obydwie te apelacje są identycznej treści i zaskarżając wyrok w całości na korzyść obwinionego, zarzuca temu orzeczeniu:

1) **obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk**, poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd swobodnej, kontrolowanej oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, na skutek zaniechania ich wszechstronnej i wnikliwej analizy, polegającą na:

a) dowolnym uznaniu za obiektywne zeznań złożonych przez świadka W. P. (1) w takim zakresie, w jakim wymieniony wskazywał na ciąg zdarzeń, które doprowadziły do zainicjowania postępowania, przebiegu zdarzenia, w sytuacji, gdy świadek jest mocno zaangażowany w wynik postępowania, albowiem dotyczy to zasadności podejmowanych przez niego decyzji w toku czynności służbowych,

b) dowolnym uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień złożonych przez obwinionego a dotyczących braku po jego stronie zawinienia w zakresie popełnienia wykroczenia,

c) dowolnym uznaniu za niewiarygodne zeznań złożonych przez H. N. w zakresie opisanego zdarzenia i motywu działania ze strony obwinionego, przy jednoczesnej ocenie tego dowodu wyłącznie w kontekście wyjaśnień świadka W. P. (1), którym Sąd dał wiarę,

2) **obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 410 kpk**, poprzez zaniechanie przez Sąd I instancji skonfrontowania świadka H. N. oraz W. P. (1), a także obwinionego, celem wyjaśnienia rozbieżności w ich zeznaniach,

3) **obrazę przepisu art. 424 § 1 i 2 kpk**, polegającą na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej materii konkretnie oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych w takim zakresie w jakim przyjął, że obwiniony nie dopuścił się zarzucanego czynu,

w konsekwencji powyższego zarzucili:

4) **błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia**, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym i nieuprawnionym przyjęciu, iż obwiniony popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocena zebranych w sprawie dowodów prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty obaj apelujący wnieśli o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł obie apelacje i wnioski w nich zawarty, zaś obwiniony nie stawiał się na tę rozprawę mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Odwoławczego ani zarzuty apelacyjne, ani zawarte w tych środkach odwoławczych wnioski nie są zasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Przechodząc do zasadniczej części rozważań stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień w procedowaniu Sądu I instancji. Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim prawidłowo zebrał i ujawnił konieczną ilość dowodów pozwalających na ustalenie stanu faktycznego przedmiotowego zdarzenia, a przeprowadzone przez ten Sąd postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia w sposób sugerowany przez skarżących, tj. poprzez przeprowadzenie konfrontacji między świadkami. Postępowanie to czyni także zadość zasadom bezpośredniości i kontradiktoryjności. Nie budzi również zastrzeżeń Sądu Okręgowego przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena wszystkich ujawnionych dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne. Wbrew twierdzeniom skarżących, tok rozumowania Sądu I instancji nie był także jednokierunkowy, a wynikający z zasady obiektywizmu ustawowy nakaz badania i uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść obwinionego znalazł swoje pełne odzwierciedlenie w przedmiotowej sprawie.

Nie sposób zgodzić się w szczególności ze stanowiskiem apelujących, iż zeznania świadka W. P. (1) były niewiarygodne z uwagi na to, iż z racji wykonywanych obowiązków służbowych był on mocno zaangażowany w wynik postępowania.

W uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym wskazano na przyczyny obdarzenia tychże zeznań przymiotem wiarygodności wskazując, iż brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby wskazywać na brak obiektywizmu tego świadka. W dniu zdarzenia wykonywał on jedynie czynności służbowe, jest osobą obcą w stosunku do obwinionego, a jego zeznania w zakresie motywów przeprowadzonej kontroli drogowej są zbieżne z zeznaniami S. S., W. K. oraz H. N.. Dodać przy tym należy, iż wszystkie wskazane wyżej osoby potwierdziły, iż bezpośrednim powodem podjęcia kontroli drogowej było wykonanie przez obwinionego w terenie zabudowanym manewru wyprzedzania samochodu poruszającego się przed nim. Funkcjonariusze Policji, tak jak świadek W. P. (2) i S. S., mają obowiązek reagować na wszystkie przypadki naruszenia obowiązujących norm prawnych, w tym także przepisów o ruchu drogowym, byleby czynili to zgodnie z obowiązującymi przepisami. Do ich obowiązków należy m.in. reagowanie na nieprawidłowe zachowanie kierujących pojazdami i nie można im z tego tytułu czynić zarzutów twierdząc, iż są bezpośrednio zainteresowani wynikiem postępowania. Sąd Odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek dowodów potwierdzających, iż skierowanie przez Komendę Miejską Policji w S. wniosku o ukaranie obwinionego na podstawie m.in. zeznań w/w policjantów było bezpodstawne, a policjanci ci zatrzymali obwinionego jedynie z chęci uzyskania lepszych wyników w służbie. Świadcowie dokonujący kontroli obwinionego w dniu zdarzenia nie znali wcześniej K. N., zamieszkującego w innym województwie, nie mieli z nim jakiegokolwiek styczności, tym bardziej konfliktów i tym samym trudno im przypisać chęć bezpodstawnego obciążania go i kierowania przeciwko niemu wniosku o ukaranie za wykroczenie drogowe. Ponadto w ocenie Sądu brak jest przekonywujących przesłanek do przyjęcia, że w/w funkcjonariusze Policji narażaliby się świadomie na odpowiedzialność karną z art. 233 § 1 kk za składanie fałszywych zeznań, pociągającą za sobą jednocześnie konieczności zwolnienia ich ze służby, wiedząc, że przeciwko ich twierdzeniom mogłyby świadczyć inne wiarygodne dowody. Analizując treść zeznań W. P. (2) i S. S., Sąd Okręgowy nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność. Zeznania te są jasne, pełne i wzajemnie się uzupełniają, a także korespondują z innymi dowodami ujawnionymi na rozprawie, a w szczególności z treścią notatki urzędowej z dnia 05.05.2014 r. Słusznie zatem zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, zaś Sąd Odwoławczy ocenę tę w pełni podziela.

Podobnie, zdaniem Sądu Odwoławczego brak jest przekonywujących argumentów dotyczących niewłaściwej oceny zeznań H. N. i wyjaśnień obwinionego. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku za sprzeczne z doświadczeniem życiowym i nielogiczne należy przede wszystkim uznać zeznania H. N. w części, w której zaprzecza, by jej mąż przekroczył w terenie zabudowanym administracyjnie dozwoloną prędkość jazdy – 50 km/h, w sytuacji gdy jednocześnie podnosi, że prędkość zarejestrowana przez funkcjonariuszy Policji stosowanymi przyrządami pomiarowymi mogła dotyczyć samochodu jadącego przed nimi, a jednocześnie nie kwestionuje, że obwiniony w tym czasie wyprzedzał właśnie ten samochód. W świetle powyższego nielogicznym byłoby przyjęcie przez Sąd, że obwiniony wyprzedzając inny samochód poruszałby się z prędkością mniejszą niż samochód wyprzedzany.

Wobec tak zebranych dowodów Sąd Rejonowy zasadnie oddalił wnioski o przeprowadzenie konfrontacji świadka H. N. ze świadkami W. P. (1) oraz S. S.. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że to obowiązkiem Sądu jest dochodzenie oceny poszczególnych dowodów zgodnie z dyrektywami oceny swobodnej a skoro w ocenie Sądu I instancji taka ocena mogła być dokonana bez tej czynności procesowej to dopuszczenie tego dowodu zmierzałoby do przedłużenia niniejszego postępowania.

Wbrew twierdzeniom obu apelujących, z całą stanowczością należy podkreślić, iż dopuszczalną prędkość można przekroczyć jedynie umyślnie. Działanie takie stanowi bowiem umyślne naruszenie zasad ostrożności w ruchu drogowym, które niejednokrotnie pociąga za sobą tragiczne skutki.

Nie sposób zgodzić się także z ich argumentacją, że Sąd Rejonowy pominął niewygodne zeznania milczeniem, skoro w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znalazły się rozważania dotyczące wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów - zarówno tych korzystnych, jak i niekorzystnych dla obwinionego. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku logicznie, wyczerpująco i przekonywująco wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego a

którym z nich przymiotu tego odmówił i z jakich powodów. Uzasadnienie to zawiera nie tylko ustalenia faktyczne tego zdarzenia, ale także zawiera argumenty prawne potwierdzające winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia oraz przyjętą podstawę prawną tego orzeczenia.

W tej sytuacji Sąd Odwoławczy nie dopatrył się zarzucanej przez apelujących, obrazy prawa karnego materialnego tj. ani art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, ani art. 366 kpk w zw. z art. 70 §5 kpw, ani też art. 410 i 424 §1 i 2 kpk w zw. z art. 82 §1 kpw i w konsekwencji tego nie stwierdził jakiegokolwiek błędu w ustaleniach faktycznych przedmiotowego zdarzenia, przyjętego za podstawę wyroku.

Sąd Okręgowy podzielił również argumenty dotyczące wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary za to wykroczenie uznając, iż brak jest podstaw do uznania jej za rażąco surowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 §1 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze przed Sądem II instancji, orzeczono na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk. Na kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych składa się 30 (trzydzieści) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zryczałtowanych wydatków za postępowanie drugoinstancyjne, których wysokość wynika z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 15.10.2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Z tych też względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.